

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26.03.1979, sp. zn. 3 Tz 8/79, ECLI:CZ:NS:1979:3.TZ.8.1979.1

Číslo: 27/1980

Právní věta: Zásah do práva myslivosti ve smyslu § 4 zák. č. 150/1969 Sb. je možný pouze na pozemcích honebních (§ 5 zák. č. 23/1962 Sb.). Naproti tomu znak loví zvěř v době hájení může být naplněn i lovením zvěře na pozemcích nehonebních. K vyčíslení škody chycením zvěře.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 26.03.1979

Spisová značka: 3 Tz 8/79

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pytláctví

Předpisy: 141/1961 Sb. § 267 odst. 1

§ 272

§ 314e odst. 1 písm. a 150/1969 Sb. § 4 23/1962 Sb. § 5

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 27/1980 sb. rozh.

Zásah do práva myslivosti ve smyslu § 4 zák. č. 150/1969 Sb. je možný pouze na pozemcích honebních (§ 5 zák. č. 23/1962 Sb.). Naproti tomu znak „loví zvěř v době hájení“ může být naplněn i lovením zvěře na pozemcích nehonebních.

K vyčíslení škody chycením zvěře.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 26. 3. 1979 sp. zn. [3 Tz 8/79.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil trestní příkazy okresního soudu v Karlových Varech ze dne 31. července 1978 sp. zn. 9 T 144/78 týkající se obviněných J. K. a V. S. a okresnímu soudu v Karlových Varech přikázal, aby věc obviněných J. K. a V. S. znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

V trestní věci obviněných J. K. a V. S. podal prokurátor okresnímu soudu v Karlových Varech návrh

na potrestání obou obviněných pro přečin pytláctví podle § 4 zák. č. 150/1969 Sb., jehož se měli dopustit tím, že dne 5. 2. 1978 v obci Sovolustky, okr. Karlovy Vary, v blízkosti kravína společně nalíčili železa, do kterých se pak chytla zaječice v hodnotě 375,- Kčs, ke škodě Mysliveckého sdružení Kozlov-Hluboká, v jehož honitbě se tohoto činu dopustili. Současně prokurátor navrhl u obou obviněných vydání trestního příkazu a uložení peněžitých trestů ve výši 700,- Kčs a náhradních trestů odnětí svobody na 3 týdny.

Okresní soud v Karlových Varech návrhu prokurátora vyhověl a trestními příkazy vydanými samostatně u každého z obviněných ze dne 31. 7. 1978 sp. zn. 9 T 144/78 uznal obviněné J. K. a V. S. vinnými přečinem pytláctví podle § 4 zák. č. 150/1969 Sb., jehož se dopustili skutkem uvedeným v návrhu na potrestání. Oběma obviněným uložil tresty v souladu s návrhem prokurátora. Oba trestní příkazy nabyly právní moci 29. 8. 1978.

Proti těmto trestním příkazům podal ministr spravedlnosti ČSR ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona, a to v neprospěch obviněného J. K. a ve prospěch obviněného V. S. V prvé řadě namítl, že nebyla splněna základní podmínka k vydání trestních příkazů podle § 314e odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť obviněný V. S. se k činu vůbec nedoznal a výpověď obviněného J. K. byla jen velmi obecná. I když tento druhý obviněný se k činu doznal a uvedl, že se činu dopustili oba, o účasti obviněného V. S. neřekl nic bližšího. Fotodokumentace založená ve spise byla pořízena dodatečně podle výpovědi svědka, který odvezl železa i zaječici na oddělení VB. Není tedy přesně určeno místo, kde byla zaječice chycena. Okresní soud dále pochybil tím, že nekriticky přijal hodnotu chycené zaječice udanou funkcionářem mysliveckého sdružení podle ceníku Interlovu pro chovnou živou zvěř. Mělo by se správně jednat o maloobchodní cenu zvířete. Konečně u obviněného J. K. soud neopatřil k důkazu spisy o předchozím odsouzení tohoto obviněného. Podle opisu rejstříku trestů má tento obviněný sklony k páchání majetkové trestné činnosti a je proto třeba zkoumat, zda u něho v tomto případě již nejde o trestný čin (§ 1 odst. 1 zák. č. 150/1969 Sb. a § 3 odst. 1 tr. zák.). Proto ministr spravedlnosti ČSR navrhl, aby nejvyšší soud vyslovil ve shora uvedeném rozsahu porušení zákona, aby napadené trestní příkazy zrušil a okresnímu soudu v Karlových Varech přikázal věc znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud ČSR z podnětu stížnosti pro porušení zákon přezkoumal v rozsahu uvedeném v § 267 odst. 1 tr. ř. napadené trestní příkazy a řízení, které jim předcházelo, a dospěl k závěru, že byl zákon porušen.

Okresní soud hodnotil skutek obviněných v souladu s návrhem na potrestání jako neoprávněný zásah do práva myslivosti ve smyslu první alternativy § 4 zák. č. 150/1969 o přečinu pytláctví. K tomu však nebyly zjištěny potřebné skutečnosti.

Pojem práva myslivosti vymezuje ustanovení § 2 zák. č. 23/1962 Sb. jako oprávnění a povinnost zvěř plánovitě chovat, zušlechťovat, chránit, lovit (chytat, stíhat, střílet nebo jinak usmrctvat), ulovenou nebo zhaslou zvěř si přivlastňovat a sbírat vejce zvěře pernaté a shozy paroží, jakož i oprávnění užívat k tomu v nezbytné míře honebních pozemků.

Podle § 5 zák. č. 23/1962 Sb. lze však právo myslivosti vykonávat pouze na honebních pozemcích, které ONV uznal za honitbu, oboru nebo samostatnou bažantnici. Podle ustanovení § 10 cit. zák. jsou nehonebními pozemky pozemky zastavěné, nádvoří, dvory, zahrady a školky řádně ohrazené, náměstí, návsi, tržiště, ulice, cesty a parky uvnitř zastavěných ploch, železniční tratě, nádraží, silnice a hřbitovy. Jiné pozemky může z důvodů bezpečnostních prohlásit za nehonební ONV nebo z důvodů vojenských ministerstvo zemědělství, lesního a vodního hospodářství.

V trestní věci obviněných J. K. a V. S. nebylo bezpečně zjištěno, na jakou zvěř byla železa nalíčena a na jakém místě, a zda toto místo mělo charakter honebního pozemku. Obviněný J. K. k tomu uvedl, že

železa nalíčili v přípravně kravína, mezi pootevřená vrata. Svědek Z. vypověděl, že zaječici chycenou v železech našel 2-3 metry od vrat. Aby šlo o neoprávněný zásah do mysliveckého práva, musel by být stíhaný skutek spáchán na honebním pozemku.

Jestliže však obvinění nalíčili železa s tím, aby ulovili zajíce, šlo by u nich o naplnění druhé alternativy přečinu pytláctví podle § 4 zák. č. 150/1969 Sb., tj. lovení zvěře v době hájení. Podle § 2 odst. 1 pol. 9 vyhlášky č. 4/1967 Sb. ve znění vyhlášky č. 10/1975 Sb. je stanovena doba lovu zajíce polného od 1. listopadu do 31. prosince. Mimo tuto dobu jde tedy o hájení. Pak je nerozhodné, na jakém místě (pozemku honebním či nehonebním) k ulovení zvěře došlo.

Bez významu (z hlediska stupně nebezpečnosti činu pro společnost) pak není ani skutečnost, že zaječice byla ulovena způsobem zcela zakázaným, neboť podle § 4 odst. 6 vyhl. č. 10/1975 Sb. je zakázáno lovit zvěř do želez.

K otázce škody, jaká měla být obviněnými stíhaným skutkem způsobena, je potřeba uvést: U přečinu pytláctví podle § 4 zák. č. 150/1969 Sb. není materiální škoda formálním znakem skutkové podstaty, jako je tomu u přečinu proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 cit. zák. Přesto však s ohledem na dovětek ustanovení § 4 cit. zák. je k ní třeba jako k významnému kritériu přihlížet a je třeba ji proto dokazováním zjišťovat. Za škodu způsobenou trestným činem nebo přečinem je nutno považovat skutečnou škodu v okamžiku spáchání činu, určenou podle maloobchodních cen, existují-li pro danou věc. Jestliže k ulovení zaječice došlo v době zákazu lovu, v únoru, tedy v době, kdy má dojít k množení zvěře, je třeba vycházet z maloobchodní hodnoty živé zvěře určené k chovu (nikoli jen z maloobchodní ceny masa dané zvěře). Potvrzení o hodnotě zaječice založené ve spise je však v tomto směru neúplné a je třeba jej doplnit o zjištění, zda cena 375,- Kčs je skutečně maloobchodní cenou živé zaječí zvěře v únoru 1978, na rozdíl od ceny velkoobchodní, jakou by zaplatilo myslivecké sdružení, kdyby k rozšíření stavů kupovalo živou zvěř k chovu (zásady pro určování ceny živé zvěře stanovení výnos FCÚ č. V-1/74 ze dne 28. 12. 1973, publikovaný v Cenovém věstníku č. 1/1974).